

Arrest

nr. 307 986 van 10 juni 2024
in de zaak RvV x / XI

Inzake: x

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 december 2023.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Egypte, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 24 juli 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zijn huidige vierde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker er niet in slaagde zijn doorgedreven oppositieactiviteiten aannemelijk te maken, laat staan dat hij om deze reden door de Egyptische autoriteiten werd geïdende met het oog op vervolging. De algemene veiligheidssituatie in Egypte noopte verder niet tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd in het arrest nr. 254 256 van 10 mei 2021.

In het kader van zijn daaropvolgende twee verzoeken bleef verzoeker volharden in zijn eerdere verklaringen en haalde hij nog aan dat hij naast de Egyptische ook de Palestijnse nationaliteit heeft. Het CGVS oordeelde telkens dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij in aanmerking kwam voor internationale bescherming. Verzoeker diende beroep in bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing genomen in het kader van zijn tweede verzoek, dewelke op 2 februari 2022 verworpen werd bij arrest nr. 267 708.

In het kader van zijn huidige vierde verzoek blijft verzoeker vasthouden aan zijn eerder aangehaalde vluchtmotieven en herhaalt hij opnieuw dat hij naast de Egyptische ook de Palestijnse nationaliteit heeft. Hij verwijst voorts zowel naar de algemene politieke situatie in Egypte als naar de clandestiene oversteek van onder andere Egyptenaren vanuit Noord-Afrika naar Europa via de Middellandse Zee. Verzoeker verklaart ook dat hij sinds september 2022 geen contact meer heeft met zijn vrouw en dochters. Voorts verklaart hij last te hebben van zijn benen, maakt hij gewag van ademhalingsproblemen en voegt hij hieraan toe dat hij in België psychisch wordt gemarteld.

Ter staving van zijn volgend verzoek legt verzoeker een psychologisch attest neer gedateerd op 7 juli 2023.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

5. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker louter eerder afgelegde verklaringen herhaalt, hetgeen de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad niet ombuigt. De verwijzing naar de algemene politieke situatie in Egypte en de clandestiene oversteek van onder meer Egyptenaren vanuit Noord-Afrika naar Europa betreft verder geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in verzoekers hoofde aanzienlijk vergroot. Wat betreft zijn medische en psychologische problemen stelt de commissaris-generaal dat deze geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en de documenten die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidige volgend beschermingsverzoek, en heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Zo beperkt verzoeker zich tot het stellen dat het niet volstaat te verwijzen naar zijn eerdere verzoek. De Raad wijst er vooreerst op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader

van vorige verzoeken. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De beweringen van verzoeker als zou de commissaris-generaal de nieuwe verklaringen en bijgebrachte stukken niet hebben onderzocht, mist voorts elke grondslag gezien uit de bestreden beslissing (zoals samengevat onder punt 5) onmiskenbaar blijkt dat deze verklaringen en documenten wel degelijk in rekening werden genomen en werden beoordeeld in het kader van het onderzoek naar verzoekers huidige vierde verzoek.

De opmerking dat hij consistent is waar hij vasthoudt aan zijn eerdere asielmotieven, wijzigt hier niets aan en kan de pertinente bevindingen van de commissaris-generaal niet weerleggen of ontkrachten. Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, volstaat niet om de eerder gedane beoordeling door zowel het CGVS als de Raad in het kader van zijn vorige beschermingsverzoeken omtrent zijn voorgehouden politieke activiteiten en de daaruit voortvloeiende problemen in een ander daglicht te stellen. Hetzelfde geldt voor zijn vermeende Palestijnse nationaliteit die hoe dan ook geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker kan terugkeren naar Egypte.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat Palestijnen in Egypte gemarginaliseerd worden en geen toegang krijgen tot basisrechten. Hij voegt hiertoe het internetartikel "No recognition, no rights: The abject plight of Egypt's Palestinian refugees" van 15 juni 2023. Los van het feit dat verzoeker niet aantoonst naast de Egyptische tevens de Palestijnse nationaliteit te bezitten, is een enkele verwijzing naar de algemene situatie van Palestijnen in de Egyptische samenleving en de discriminatie waaraan zij worden blootgesteld, louter algemeen van aard en volstaat dan ook niet om in hoofde van verzoeker een individueel en objectief risico vast te stellen. Verder heeft dit artikel betrekking op Palestijnse vluchtelingen die niet over de Egyptische nationaliteit beschikken, iets wat niet voor verzoeker gezegd kan worden.

Verzoeker toont voorts niet aan dat hij in Egypte voor zijn gezondheidsproblemen geen toegang zal hebben tot de benodigde medische zorgverlening en medicatie. Zoals hoger aangestipt is niet aangetoond dat verzoeker daadwerkelijk over de Palestijnse nationaliteit beschikt, laat staan dat hij hierom gediscrimineerd zou worden en hem de nodige medische zorgen ontzegd zou worden.

De Raad wijst erop dat verzoeker voor een beoordeling van deze medische problemen een beroep dient te doen op de daarvoor voorziene procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog beweert dat hij slechts beperkte middelen heeft, zijn gezin in een moeilijke situatie verkeert in Egypte en hij nood heeft aan huisvesting en (legaal) werk, houdt op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in, herhaalt de Raad dat zuiver socio-economische overwegingen niet zonder meer onder toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en slechts relevant kunnen zijn in het kader van een verzoek om internationale bescherming wanneer een verzoeker een reëel risico zou lopen om bij terugkeer naar zijn land van herkomst terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

In casu toont verzoeker niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Egypte sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

7. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de actuele objectieve landeninformatie die in de bestreden beslissing aangereikt wordt, door de Raad overgenomen.

Op basis van het geheel van de voorliggende landeninformatie moet de commissaris-generaal worden bijgetreden in zijn oordeel dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de gebeurlijke confrontaties tussen de Egyptische autoriteiten en radicale gewapende groeperingen worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen.

8. Verzoeker klaagt nog aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van tien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd.

Deze termijn van tien dagen is een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, §3, vijfde lid gestelde termijn worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Bovendien kan verzoeker niet voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

9. Verzoeker klaagt tevens aan dat hij niet werd gehoord door het CGVS.

Uit het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoeker aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8."

De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Tijdens het interview op de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 9 februari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1738 legt de eed af en tolkt Arabisch.

De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord.

Verzoekende partij legt een beter exemplaar neer van stukken die zij eerder heeft bijgebracht met een aanvullende nota en wenst hiermee haar Palestijnse origine te bewijzen.

De voorzitter merkt op dat de stukken niet werden vertaald. Verzoekende partij repliceert dat er wel ‘State of Palestine’ staat vermeld en haar Palestijnse origine niet wordt betwist.

Verzoekende partij haalt volgende redenen van haar nood aan internationale bescherming aan:

- *de veiligheidssituatie van 2019 en 2021 is niet te vergelijken met de actuele veiligheidssituatie en refereert aan de oorlog in Palestina*
- *de discriminatie in Egypte omwille van haar Palestijnse origine*
- *er is geen recente informatie over personen van Palestijnse origine en de gevolgen van hun verblijf in het buitenland*
- *haar medische problematiek*
- *bij terugkeer naar Egypte wacht haar een levenslange gevangenisstraf die werd uitgesproken door een militaire rechtbank.*

Bovendien heeft verwerende partij geen afdoende onderzoek gedaan: verzoekende partij werd niet gehoord en er heeft geen persoonlijke appreciatie plaats gevonden.”

4.2. Op 5 februari 2024 ontvangt de Raad via elektronische weg (J-BOX) overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede alinea van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van de verzoekende partij waarbij zij stukken heeft gevoegd die zij in de inventaris bij voormelde nota benoemt als volgt:

“1. Bundeling bewijzen Palestijnse nationaliteit verzoeker”.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een kleurenkopie neer van de drie stukken die zij eerder heeft bijgebracht met de aanvullende nota waarbij zij aangeeft dat zij hiermee haar Palestijnse origine wenst te bewijzen.

De voorzitter merkt ter terechtzitting op dat deze stukken niet werden vertaald. De verzoekende partij repliceert dat er wel ‘State of Palestine’ staat vermeld en dat haar Palestijnse origine niet wordt betwist.

Bij nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel dat twee van deze drie stukken geen nieuwe elementen zijn. Deze stukken werden immers reeds voorgelegd in het kader van haar derde beschermingsverzoek en werden door de verwerende partij in het kader van de beslissing tot onontvankelijkheid van 16 september 2022 als volgt beoordeeld:

“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U herhaalt in dit verzoek dat u naast de Egyptische ook de Palestijnse nationaliteit hebt (verklaring volgend verzoek DVZ, 1 September 2022, punt 3, punt 6, punt 17, punt 19). De documenten die u voorlegt, namelijk uw Palestijnse geboorteakte, uw Palestijnse identiteitskaart, uw diploma, waarop de naam [I.] staat, net zoals de naam van uw Palestijnse neven, en de oranje kaart (attest van immatriculatie) van uw neef, legt u enkel neer om uw verklaring dat u de Palestijnse nationaliteit heeft te ondersteunen (verklaring volgend verzoek DVZ, 1 September 2022, punt 17, punt 19). U haalde dit element echter al aan in uw tweede verzoek. Toen werd geoordeeld dat dit element geen afbreuk doet aan de vaststelling dat u kan terugkeren naar Egypte. Het simpelweg herhalen dat u ook over de Palestijnse nationaliteit beschikt, dit keer met documenten om uw verklaring te ondersteunen, verandert hier niets aan, en is dus geen nieuw element dat uw kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.”

In de bestreden beslissing wordt in dit verband verder gemotiveerd: *“U herhaalt in dit verzoek dat u behalve de Egyptische nationaliteit, ook over de Palestijnse nationaliteit beschikt (Verklaring volgend verzoek, 19/13750X, 23 juni 2023, vragen 3, 6, 17). Ter staving hiervan stelt u een Palestijns paspoort te hebben aangevraagd (Verklaring volgend verzoek, 19/13750X, 23 juni 2023, vraag 6), maar u legde dit document tot op heden niet voor. U haalde dit element echter al aan in uw tweede en derde verzoek. Toen werd geoordeeld dat dit element geen afbreuk doet aan de vaststelling dat u kan terugkeren naar Egypte. Het simpelweg herhalen dat u ook over de Palestijnse nationaliteit beschikt - ongeacht of u een paspoort zou voorleggen ter staving hiervan -, verandert hier niets aan, en is dus geen nieuw element dat uw kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.”*

De Raad wijst er voor het overige op dat het derde door de verzoekende partij toegevoegde stuk, dat nergens wordt toegelicht, niet is opgesteld in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het PR RvV neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging dit stuk niet in overweging.

4.3. Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door louter reeds eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen hierover omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, blijft de verzoekende partij hiertoe manifest in gebreke.

Zo gaat de verzoekende partij waar zij ter terechtzitting stelt dat haar bij terugkeer naar Egypte een levenslange gevangenisstraf wacht die werd uitgesproken door een militaire rechtbank, voorbij aan hetgeen in voormelde beschikking en in de motieven van de bestreden beslissing reeds wordt geduid, met name dat dit element reeds werd beoordeeld door het CGVS en de Raad in het kader van haar vorige beschermingsverzoeken. Het weze benadrukt dat loutere verklaringen die neerkomen op een herhaling van de motieven die zij reeds in het kader van een eerder beschermingsverzoek aanhaalde, geen aanleiding kunnen geven tot een nieuwe beoordeling van het vluchtrelaas. Dit volstaat niet om de eerder gedane beoordeling door zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad in het kader van haar vorige beschermingsverzoeken in een ander daglicht te stellen.

Voorts wordt betreffende de door de verzoekende partij aangehaalde discriminatie in Egypte omwille van haar Palestijnse origine in voormelde beschikking vastgesteld dat een enkele verwijzing naar de algemene situatie van Palestijnen in de Egyptische samenleving en de discriminatie waaraan zij worden blootgesteld, louter algemeen van aard is en dan ook niet volstaat om in hoofde van de verzoekende partij een individueel en objectief risico vast te stellen. Verder wordt geduid dat het betreffende artikel betrekking heeft op Palestijnse vluchtelingen die niet over de Egyptische nationaliteit beschikken, wat niet strookt met de situatie van de verzoekende partij. De verzoekende partij gaat hier ter terechtzitting geheel niet op in. Ook in haar aanvullende nota laat zij deze gronden links liggen. De verzoekende partij doet met haar herhalend betoog dat zij opnieuw slechts algemeen formuleert, niet anders denken.

Ook waar zij in haar aanvullende nota en ter terechtzitting verwijst naar haar medische problematiek, dringt een vaststelling in dezelfde zin zich op. Ook hierover werd reeds in voormelde beschikking vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij in Egypte voor haar gezondheidsproblemen geen toegang zal hebben tot de benodigde medische zorgverlening en medicatie noch toont zij aan dat zij omwille van haar Palestijnse nationaliteit zou worden gediscrimineerd en haar de nodige zorgen worden ontzegd. Verder wordt geduid dat de verzoekende partij voor een beoordeling van deze medische problemen een beroep dient te doen op de daarvoor voorziene procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de verzoekende partij haar situatie die zij in haar aanvullende nota als precair benoemt evenals waar zij verwijst naar de moeilijke situatie waarin ook haar gezin verkeert, de beperkte middelen die zij heeft en de nood aan huisvesting en (legaal) werk, stipt de Raad aan dat in voormelde beschikking reeds wordt herhaald en uitvoerig geduid dat zuiver socio-economische overwegingen niet zonder meer onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en luidt het besluit dat niet wordt aangetoond en uit het rechtsplegingsdossier ook niet blijkt dat er in Egypte sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Er wordt aldus niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Egypte door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften; evenmin wordt aangetoond dat de moeilijke situatie waarin verzoekers gezin zich zou bevinden, die niet wordt gestaafd, het gevolg zou zijn van enig opzettelijk handelen door een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat in haar geval sprake is van een socio-economische situatie die aanleiding geeft tot internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij in haar aanvullende nota herhaalt dat door haar precaire situatie en de eveneens moeilijke situatie waarin ook haar gezin verkeert in Egypte, zij net afhankelijk is van de Egyptische overheid bij een terugkeer naar dat land, terwijl zij een vrees heeft voor de Egyptische autoriteiten, kan de verzoekende partij gelet op het geheel van voormelde bevindingen dan ook niet overtuigen.

Voorts licht de verzoekende partij haar stelling geformuleerd ter terechtzitting dat er geen recente informatie is over personen van Palestijnse origine en de gevolgen van hun verblijf in het buitenland, niet verder toe, laat staan dat zij deze afdoende in verband brengt met de gronden van voormelde beschikking of hieraan een concrete vrees in geval van terugkeer verbindt. In zoverre de verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat zij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar haar land van herkomst, brengt zij geen concrete elementen bij waaruit dit blijkt noch toont zij aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden zij in haar land van herkomst als verwesterd zou riskeren te worden gepercipieerd en geïdoleerd. Zij toont niet aan dat haar verblijf in Europa van haar een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Egypte niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin toont zij aan dat zij omwille hiervan riskeert te worden geïdoleerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook maakt zij niet aannemelijk dat zij omwille van haar afwezigheid uit Egypte bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden dreigt terecht te komen en haar leven daar niet zou kunnen opbouwen.

Betreffende de veiligheidssituatie neemt de verzoekende partij ter terechtzitting het standpunt in dat deze van 2019 en 2021 niet te vergelijken is met de actuele veiligheidssituatie en zij refereert aan de oorlog in Palestina. De verzoekende partij concretiseert echter niet verder op welke wijze dit invloed heeft op haar terugkeer naar Egypte. Hoe dan ook kan worden aangestipt dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, in de beoordeling rekening werd gehouden met actuele objectieve informatie zoals aangestipt in voormelde beschikking. Er wordt vastgesteld dat op basis van het geheel van de voorliggende landeninformatie de commissaris-generaal moet worden bijgetreden in zijn oordeel dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de gebeurlijke confrontaties tussen de Egyptische autoriteiten en radicale gewapende groeperingen worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Voorts verliest de verzoekende partij uit het oog dat het haar vrijstond concrete elementen of landeninformatie die zij als meer actueel aanziet bij te brengen indien zij dit nodig achtte. Dit liet zij echter na. Evenmin duidt zij in haar betoog ter terechtzitting welke informatie niet langer correct zou zijn. Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie en gevolgtrekkingen foutief of niet meer actueel zijn, waartoe zij echter in gebreke blijft. De beoordeling in voormelde beschikking: *“Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen.”*, blijft dan ook overeind.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting hekelt dat de verwerende partij bovendien geen afdoende onderzoek heeft gevoerd en hieraan de kritiek koppelt dat zij niet werd gehoord, geeft dit eveneens blijk van een gebrek aan, minstens partiële lezing van de bestreden beslissing. In randnummer 9 van voormelde beschikking wordt omstandig geantwoord op het verwijt niet te zijn gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en geduid dat zij wel degelijk in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voren te brengen alsook dat de verantwoordelijkheid daartoe op haar schouders rustte. Zij werd immers uitdrukkelijk gewezen op het feit dat

het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Deze omstandige duiding wordt door de verzoekende partij volledig genegeerd. Zij herhaalt algemene kritiek zonder hier ook maar enigszins een antwoord op te bieden, laat staan nuttige argumenten aan te reiken die hier afbreuk aan zouden kunnen doen. Ter terechtzitting laat de verzoekende partij voorts opnieuw geheel na te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

Evenmin kan zij overtuigen dat geen afdoende onderzoek zou zijn gevoerd. Uit voormelde gronden van de beschikking waarin wordt verwezen naar de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting, wel degelijk en afdoende rekening heeft gehouden met de door haar in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen en dat dienaangaande een degelijk en afdoende onderzoek werd gevoerd. Eveneens wordt uiteengezet om welke redenen deze niet werden aanvaard. Het weze herhaald dat hierop door de verzoekende partij met geen enkel dienstig argument wordt ingegaan.

Voorgaande bevindingen in acht genomen, kan de kritiek van de verzoekende partij dat geen persoonlijke appreciatie heeft plaatsgevonden dan ook bezwaarlijk ernstig worden genoemd. Hoewel het doel van het indienen van een vraag tot horen ertoe strekt bemerkingen ten aanzien van de beschikking kenbaar te maken, blijkt uit voormeld geformuleerd standpunt ter terechtzitting een partiële lezing dan wel een volledig gebrek aan kennis van de motieven van de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking. Ter terechtzitting komt de verzoekende partij in wezen niet verder dan het louter herhalen van reeds aangevoerde elementen en het uiten van algemene kritiek waarbij zij de motieven van de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking in wezen negeert, laat staan dat zij concrete en valabele argumenten aanvoert die deze gronden ontkrachten of weerleggen. Door slechts elementen te herhalen zonder in te gaan op de gronden van voormelde beschikking, wordt het doel van onderhavige procedure volledig genegeerd en tenietgedaan.

De verzoekende partij brengt dan ook geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES